

OP ZOEK

OP ZOEK

Nikita Goossens

Roman

2021

Beefcake Publishing

Als je dit boek openslaat, dank je wel. Een debuutroman op de markt brengen, is heel spannend en het is fijn dat jij dit boek waar ik met veel passie aan geschreven heb, leest. Extra veel dank aan iedereen die dit boek al in voorverkoop heeft aangekocht. Je hielp zo mee het drukken van dit boek te financieren. De grootste dank gaat naar mijn mama Katja Leemans, die tijdens het schrijven regelmatig nulas en waardevolle suggesties deed. Het is motiverend om altijd iemand te hebben die in me gelooft en me steunt in mijn doelen.

Natuurlijk wil ik ook iedereen van uitgeverij Beefcake Publishing bedanken om potentieel te zien in mij als schrijfster. Het was ontzettend inspirerend om tijdens het schrijven in de wereld van Kate en Noah te duiken. Er zijn ook heel wat elementen uit mijn eigen leven terug te vinden in het verhaal, maar het was leuk om een alternatieve realiteit te creëren waarin fictie overheerst. Ik ben benieuwd naar wat je ervan vindt en ik zou het appreciëren mocht je na het lezen even de tijd nemen om een review achter te laten via een platform dat jij verkiest.

Veel leesplezier!

Hoofdstuk 1

Daar zat ze dan. Haar hele leven stond voor haar en het was tijd om de beslissingen te nemen die ze de afgelopen jaren steeds had uitgesteld. Het was nooit in haar opgekomen dat de tijd zo snel voorbij zou kunnen gaan. Het leek of de jaren tussen de tijd toen ze nog een onzeker, klein meisje was en vandaag gewoonweg waren verdwenen en nooit hadden plaatsgevonden. Maar toch hadden ze dat gedaan. Kate wist goed genoeg dat de tijd die voorbijgevlogen was niet altijd had bestaan uit zoete dingen als liefde. Ze had van jongs af aan al met ‘grotemensenproblemen’ moeten omgaan en had nooit kind kunnen zijn. Ze wist hoeveel pijn mensen elkaar konden doen. Ze wist dat gelukkig zijn helemaal niet vanzelfsprekend was. Gelukkig... Wat betekende dat eigenlijk? De schone schijn ophouden naar de buitenwereld toe, was dat gelukkig zijn? Kate wilde allesbehalve een leven leiden zoals de overgrote meerderheid van de wereld. Ze wilde meer.

Er vielen grote witte vlokken uit de lucht op die ijsskoude donderdag in december. Het geronk van de busmotor klonk luider dan ooit bij elke meter die de bus eindelijk nog eens door kon rijden. Zoveel auto's als vandaag hadden er nog nooit tegelijkertijd op deze baan gereden. Kate had zich eraan kunnen ergeren, ze had tenslotte thuis nog zoveel te doen voor de komende examens, maar toch deed ze dit niet. Elke vlok die uit de lucht viel, gaf een bevrijdend gevoel. Een gevoel dat het kind dat ze nooit had kunnen zijn in haar naar boven bracht. Het liefst van al was ze uit de bus gestapt en op haar rug in de sneeuw gaan liggen terwijl de

zachte kusjes uit de hemel op haar wangen neerstreken. Toch bleef ze in de bus zitten. Het paste niet in de samenleving om iets spontaans te doen. De mensen rondom Kate hadden een beklijvend droeve en lichtjes boze blik in de ogen. Ze snapte niet dat ze op deze manier wilden leven. Elke dag diezelfde routine die hen gevangen zette en hen tegenhield om te genieten. Kon het dan echt niet anders? Ze was vastberaden om nooit een van deze mensen te worden. Nee, zij zou het allemaal anders doen. Ze keek uit het raam en glimlachte. Het dorp dat anders zo eentonig leek, was omgetoverd tot een heus sneeuwdorp. De gezelligheid die het altijd had gemist was daar opeens door de witte regen, gestuurd om een subtiele hint te geven aan mensen zoals Kate dat er wel degelijk magie bestaat. Magie die de kracht heeft om alles weer goed te maken en de mensheid te redden van de eentonigheid. Met deze gedachte stopte ze tevreden haar gezicht dieper in de dikke wollen sjaal die haar oma had gebreid. En om ook haar oren te bedekken voor de ijzige kou trok ze haar bijpassende muts extra ver naar beneden. Ze was zeker dat er meer was voor haar en met dat gerustgesteld gevoel zette ze haar rit verder.

De week voor de examens brak aan en Kate studeerde zo hard ze maar kon. Ze wilde haar kerstexamens goed doen om zo een buffer te hebben voor mochten de eindexamens niet zo goed gaan. Ze zag het elk jaar opnieuw bij haar klasgenoten. Ze veronderstelden altijd dat de kerstexamens bijzaak waren en enkel die op het einde van het jaar telden. Pas in juni beseften ze dan dat ze wel een heel hoog cijfer moesten halen om geen jaartekort te hebben en dat lukte bij velen niet altijd, waardoor ze herexamens hadden of simpelweg hun jaar moesten overdoen. Elk jaar opnieuw traptten ze in dezelfde val. Ze vonden Kate een uitslover omdat ze altijd haar best deed, maar net omdat ze dat deed, hoefde ze nooit onbereikbare doelen na te streven en voelde ze nooit de stress die anderen wel voelden wanneer ze opeens negentig procent moesten

behalen om te slagen. Dat hadden de meesten nog niet helemaal begrepen en dus werd Kate gezien als de nerd van de klas. Ze hoorde bovendien niet echt bij een bepaald groepje op school. Ze had een veelzijdige persoonlijkheid en haatte het wanneer anderen haar in een hokje probeerden te duwen. Ze was vriendelijk tegen iedereen, maar praatte niet veel tijdens de les. Ze had gevoel voor humor maar niemand leek het te snappen. Ze was intelligent, kon ook logisch nadenken en hield van dansen en zingen wanneer niemand het zag. Ze vond het bovendien leuk zich mooi op te kleden en zag er ook helemaal niet slecht uit. Maar van al die dingen zagen haar klasgenoten enkel haar oplettenheid tijdens de les en de goede resultaten die ze altijd haalde. Ze was verantwoordelijk en serieus wanneer dat moest en dat was genoeg voor hen om haar tot de nerd van de klas te bestempelen en niet meer verder te kijken. Op naar de volgende die bestempeld moest worden zonder dat er ooit een mening werd herzien, zelfs al veranderden mensen zo hard tijdens de middelbare schooltijd. Dit laatste jaar was het zwaarste dat ze al had gehad. Niet qua leerstof maar omwille van de laatste loodjes die altijd het zwaarst wegen. Het einde van het middelbaar was nabij. Desondanks leken de dagen dubbel zo lang te duren.

De laatste tijd voelde elke dag voor Kate net als een zak met een zware steen erin die moest voortgesleept worden naar de oneindigheid. Normaal gezien vond Kate examens leuk en kon ze er haar zinnen door verzetten omdat ze zo elke dag tenminste iets te doen had. Maar deze keer was alles anders. De kerstsfeer die andere jaren haar koude hart verwarmde, had dit jaar geen impact op haar. Het was misschien omdat ze wist dat kerst elk jaar opnieuw een teleurstelling bleek te zijn na er een hele maand of zelfs langer naar uit te kijken. De lichtjes op straat konden Kate niet meer bekoren en zelfs de mooist versierde kerstboom deed haar niets. De sneeuw van de afgelopen week was het enige wat iet of wat

een indruk had gemaakt, maar zodra deze witte vlokken veranderden in een grijs- en bruinkleurige modder door de vele mensen die erdoor stapten en de magie stapje voor stapje verwoestten, waren ook deze enkele pretlichtjes in haar ogen verdwenen. De examens gingen ook niet zo vlot als anders. Ze deed haar uiterste best, maar het leek net niet goed genoeg te zijn. Kate wist wel dat ze haar goede punten zonder er al te veel voor te moeten werken niet voor altijd zou kunnen behouden, maar ze had niet verwacht dat ze die nu al zou kwijtraken. Toch was dit alles niet de voornaamste oorzaak van haar licht depressief gevoel en dat wist ze maar al te goed. Hetgeen haar echt stoorde was het gebrek aan liefde. Liefde in haar ruimste betekenis, maar vooral de liefde van een jongen. Een soort liefde waarvan ze nog nooit had kunnen proeven. Elk jaar opnieuw droomde ze rond de kerstperiode van een bloeiende romance in de sneeuw. Een gevoel dat haar doorheen de jaren koud geworden hart zou kunnen ontdooien en haar kon bewijzen dat echte liefde wel degelijk bestaat ondanks alle bewijzen van het tegendeel die ze rondom zich zag.

**

Het was een barkoude zondag en Noah haatte het koude gevoel dat niet alleen het weer hem gaf, maar waar ook zijn familie verantwoordelijk voor was. Zijn ouders waren nog niet zo lang geleden uit elkaar gegaan en Noah zag hier enorm van af, zeker omdat zijn mama vrij snel een nieuwe vriend had en er daardoor een vijandigheid ontstond tussen haar en zijn papa. Hij zat er ongevraagd middenin. Al die ruzies maakten hem moe en zeker in de aanloop naar Kerstmis voelde dit tweemaal zo deprimerend. Hij zat midden in de examens, maar ze konden hem niet veel meer schelen. Hij wenste dat het schooljaar al voorbij was, maar ook hij zou nog zes maanden moeten wachten. Hij had nood aan warmte en op een zekere manier ook nood aan liefde. Hij lag op zijn bed naar het pla-

fond te staren met luide muziek in de oren toen hij een berichtje van Olivia zag binnenkomen die vroeg of hij eens met haar wilde praten. Noah had zichzelf voorgenomen niet meer met haar af te spreken, maar op dit moment voelde het juist aan. Nadat hun relatie net voor het einde van het vorige schooljaar was verbroken, dachten ze elkaar nooit meer te zien. Olivia zat een jaar hoger en zou dus afstuderen maar nu ze haar jaar moest overdoen bleek dit anders te lopen dan verwacht, zeker omdat de twee in dezelfde klas kwamen te zitten. Hij besloot zijn oude foto's met Olivia nog eens te bekijken. Hij had ze ver weg in zijn bureau recht tegenover zijn bed opgeborgen. Charlie, Noahs dalmatiër die naast zijn bed lag, hief zijn kop nieuwsgierig op toen zijn baasje opstond. Noah opende de lade van zijn bureau en nam er wat schriften en pennen uit tot hij de bruine enveloppe met polaroids zag liggen. Hij bekeek de foto's een voor een. Wat zag hij er toen gelukkig uit, merkte hij op. Ze brachten allerlei mooie herinneringen terug en na even te twijfelen, besloot hij Olivia te antwoorden dat hij graag eens met haar zou praten. Onmiddellijk daarna stuurde ze een bericht dat hij mocht langskomen, haar ouders waren er toch niet. Noah trok snel iets anders aan en liep zijn kamer uit. Charlie volgde hem met zijn blik, maar liet zijn kop snel weer vallen waarna hij zijn ogen sloot. Noah liep langs de trap naar beneden en riep toen hij de keuken in het buitengaan passeerde nog snel: 'Ben even weg, tot straks!' Zijn mama riep nog iets terug, maar hij had de deur al achter zich toegetrokken en stond buiten in het dunne sneeuwtapijtje. Hij wandelde naar het losstaande garagegebouw waar de bewoners van de hele straat hun auto konden parkeren. Eens bij zijn ouders' poort, draaide hij de sleutel om in het verroeste sleutelgat. De garagepoort was oud en de zwarte verf schilferde al wat af maar het had zijn charme. Als kind verstopte hij zich vaak in deze garage, het was zijn geheime ruimte. Toen dacht hij dat zijn ouders niet wisten dat hij daar zat wanneer hij zich verstopte. Nu wist hij wel beter. Toen hij een jaar of twaalf was, beseftte hij dat

ze zijn verstopplaats perfect wisten zijn en vanaf dat moment stopte hij met zich daar te verschuilen. Hij besloot zich vanaf dat moment dan maar op een andere manier van de wereld af te sluiten. Met de oortjes van zijn smartphone in, luisterde hij regelmatig naar rapmuziek. Het was zijn manier om aan de dagelijkse bekommernissen te ontsnappen. Het leuke aan rap vond hij de boodschap die de meeste artiesten meegaven over het leven en ook over de liefde. In het begin luisterde hij ernaar om cool te doen bij zijn vrienden en om erbij te horen, maar later besepte hij dat de boodschap van de liedjes het waard was om ernaar te luisteren. Niet al zijn vrienden begrepen deze boodschap dus jammer genoeg kon hij er met niemand over praten. Maar hij wist wel dat hij zonder deze muziek niet meer verder zou kunnen. Hij trok de garagepoort naar zich toe om ze vervolgens naar boven te duwen. Onmiddellijk zag hij de spiksplinternieuwe bromfiets staan die op hem stond te wachten. Wat was hij toch blij met dat ding dat zijn vrijheid verzekerde. Zonder zijn brommer zou hij nooit zomaar kunnen doen wat hij wilde. Hij was blij dat hij op dit gebied niet van zijn ouders afhing, maar overal zelf naartoe kon gaan. Hij stapte zijn bromfiets op en zette zijn helm op zijn hoofd. Zijn gekrulde kastanjebruine haren raakten in de war, maar hij zou er - wanneer hij zijn helm straks afdeed - wel even in wrijven om het terug in model te krijgen zoals hij altijd deed. De motor maakte een brommend geluid en weg was hij. Tien minuutjes later kwam hij aan bij Olivia. De weg ernaartoe voelde heel vertrouwd en het padje naar haar voordeur bracht allerlei bitterzoete herinneringen terug. Hij vroeg zich af wat er eigenlijk was misgelopen tussen hen. Natuurlijk wist hij dat wel maar hij twijfelde of uit elkaar gaan wel de juiste beslissing was geweest. Ze misten elkaar, dat was duidelijk, dus waarom zouden ze hen niet nog een kans geven? Noah zette zijn helm af en wreef zijn haar naar achteren terwijl hij in zijn achteruitkijkspiegel keek. Hij was best wel blij met hoe hij eruitzag en wist van zichzelf dat hij er mocht zijn. Olivia

had zijn brommer horen stoppen en had de deur al voor hem geopend toen Noah daar aankwam. Ze omhelsde hem en was dankbaar dat hij was gekomen.

Olivia had net als Noah wat problemen met haar ouders. Bij haar waren ze nog wel samen, maar waren ze streng en legden ze ongeloflijk veel druk op haar om het goed te doen op school. Ze waren diep teleurgesteld geweest dat hun dochter was blijven zitten en het vertrouwen in haar was daarmee ook aanzienlijk afgenomen. Zeker nu het examens waren, werd die druk Olivia te veel en had ze nood aan iemand die haar van haar zorgen kon afleiden, iets waar Noah altijd in slaagde. Olivia en Noah begrepen elkaar en elkaars situatie en kenden elkaar natuurlijk nog door en door omwille van hun relatie die - mits enkele 'uit-fases' daartussen - enkele jaren had geduurd. 'Het spijt me,' begon Olivia. 'Het spijt me dat ik je pijn heb gedaan, ik mis je.' Noah zei dat ook hij haar miste, dat hij liever het verleden zou vergeten en dat hij hun relatie wilde oppikken van voor het moment dat alles was misgelopen. Olivia vond dat alleszins een goed idee en voor ze het wisten, kusten ze elkaar op de vertrouwde manier waarvan ze allebei de smaak hadden gemist.

**

Op een of andere manier had Kate de zware steen voldoende vooruit kunnen trekken om de examens door te komen. Bij het afgeven van het laatste examen na twee zware weken slaakte ze een zucht van opluchting. Meestal was Kate de laatste die afgaf door het eindeloos lezen en herlezen van haar antwoorden, maar deze keer was ze als bij wonder als tweede klaar. Misschien had haar onderbewustzijn haar sneller doen werken omdat het wist dat ze net als een roos bij elke seconde langer in dat lokaal een bloemblaadje zou kwijtraken. Toen ze de deur achter zich toetrok zag ze

dat haar klasgenoot Tyler, die als eerste klaar was geweest, nog in de gang stond te wachten. Hij had een kleine fonkeling in zijn ogen waarvan ze niet goed wist waar deze vandaan kwam. Kate voelde een moment van bewondering voor deze fonkeling die zij momenteel verloren leek te zijn. Ze sprak even met hem over het examen, maar hun gesprek eindigde sneller dan het begonnen was. Jammer dat hij al een koppel vormde met iemand, vond ze. Niet dat ze, moest hij single geweest zijn, een move zou maken; nee in geen honderd jaar zou ze daar de moed voor hebben. Ze zou trouwens ook niet weten hoe. Zijn vriendin daarentegen wist dat duidelijk wel. Haar absurd geflirt had Kate het schooljaar daarvoor vanop de eerste rij kunnen aanschouwen, letterlijk. Het vorige schooljaar zat ze bij het vak economie naast Tyler omdat ze toevallig allebei overbleven. Tenminste, bij hem was het toevallig, bij Kate zoals gewoonlijk. Toch werd al snel duidelijk dat er iemand anders liever naast hem had gezeten. Kate zat naast het raam op de eerste rij, Tyler naast haar en Evelyn, toen nog een gewone vriendin van Tyler, zat naast hem met het gangpad ertussen. Ze had dus de plaats om bij het binnenkomen van de klas volledig voorovergebogen te staan om iets uit haar tas te nemen en met haar achterste bijna in Tylers gezicht te zitten. Dat was zeg maar het begin van hun relatie. Kate had het altijd zwak van hem gevonden dat hij omwille daarvan voor haar was gevallen, zij vond het pure aandachttrekkerij. Kate rolde steeds met haar ogen wanneer ze hen allerlei blikken zag uitwisselen tijdens de les. Ergens was ze ook jaloers geweest op Evelyn, want ze had het tenslotte wel voor elkaar gekregen. Ze vond het jammer om te zien hoe al de jongens die haar zelfs maar een beetje aanspraken al zo vroeg in het leven bezet waren, waardoor zelfs de optie er niet meer was. Twee meisjes met wie Kate iets zou gaan eten om het einde van de examens te vieren, kwamen ook uit het klaslokaal en meteen verloor ze de connectie met Tyler die ze steeds een beetje voelde. Ze had helemaal geen zin om mee te gaan maar nu ze eindelijk

een soort van vriendengroepje had, kon ze het niet maken om roet in haar eigen eten te gooien. Uiteindelijk bleek het ook allemaal nog wel mee te vallen.

In het fastfoodrestaurant niet ver van de school bestelde iedereen zoals gewoonlijk een hamburger met frietjes en mayonaise en voor een keer besloot ook Kate niet het extra kleine menu te nemen maar een medium hamburger waarvan ze hoopte dat hij haar zou opvrolijken. Vreemd genoeg leek dit nog te werken ook. Iedereen roddelde zoals altijd over anderen, dat was de typische gesprekstof. Kate voelde zich hier niet goed bij en hield zich afzijdig waardoor ze nooit deel uitmaakte van het gesprek. Liefst van al zou ze met haar vrienden spreken over gedeelde interesses, maar ze moest er zich bij neerleggen dat die er niet waren. Gelukkig was iedereen aan tafel zo enthousiast door het einde van de examens dat ze niet merkten dat Kates gedachten afdwaalden. Na afloop van het 'etentje' verliet Kate het restaurant met Liam, een jongen van haar klas die ook tot haar vriendengroep behoorde. Ze praatten nog even bij en Kate vond het geweldig dat hij haar op dezelfde manier behandelde als hij anderen ook behandelde. Heel veel mensen deden dit namelijk niet, maar ze had geen flauw idee waarom. Misschien was ze wel anders dan de anderen en maakte dat het verschil. Toen ze afscheid namen van elkaar aan de verkeerslichten op de steenweg waaraan de school lag, gaf hij haar een kus op de wang. Kate wist dat haar vriendengroep dit deed wanneer ze afscheid namen en probeerde dit ook altijd zelf te doen, maar dan enkel bij de meisjes. Wanneer de jongens erbij stonden probeerde ze op een heel spontaan moment weg te gaan zodat ze een kus kon vermijden. Ze wist namelijk niet goed of die bij hen wel in goede aard zou vallen. Ze had de kus van Liam nu dan ook helemaal niet zien aankomen. Ze had sinds de kleuterklas - waar het bij veel gelegenheden verplicht was een kusje op de wang te geven - nooit meer een kus van een jongen van haar leef-

tijd gekregen. Iedereen was altijd bang van haar geweest, of zo vatte Kate het toch op. In werkelijkheid waren velen geïntimideerd door haar omdat ze afstandelijk overkwam. Die kus op de wang voelde als een eerste stap in de goede richting. Een ander soort kus had ze natuurlijk nog nooit gekregen en op dat vlak was ze zeker een uitzondering onder de zeventienjarigen. Het leek of iedereen op dat vlak al veel verder stond dan zij en zeker rond deze tijd van het jaar stoorde dit haar.

**

Eindelijk, dacht hij. Eindelijk waren de examens voorbij. Het was een zware periode geweest voor hem. Niet alleen op vlak van school maar ook in zijn privéleven. Hij had spijt dat hij had toegegeven aan zijn oude gevoelens en opnieuw iets was begonnen met Olivia. Ze had hem in het verleden zo gekwetst, maar had hem verzekerd dat dit niet opnieuw zou gebeuren. Dat hun relatie deze keer wel goed zou werken en dat ze nooit meer zou vreemdgaan. Hij had haar gelooft en had gehoopt dat alles weer zou kunnen worden zoals het vroeger was. Nu zag hij hoe stom hij was geweest, hij had nooit naar het verleden moeten terugkeren. Opnieuw had Olivia hem gekwetst. De dag nadat hij bij haar was langsgegaan had hij haar al overduidelijk zien flirten met iemand anders. Toch voelde hij nog steeds iets voor haar. Hij kon het niet helpen. Het enige wat hij wilde was de liefde die hem ooit zo gelukkig had gemaakt opnieuw smaken, voelen en intens beleven. Hij stapte het klaslokaal als een van de laatsten uit en zag dat bijna iedereen al weg was. Normaal gezien wachtten velen in de gang tot iedereen klaar was omdat ze het examen graag nog eens nabespraken en omdat ze eens ze thuis waren moesten beginnen te leren voor het volgende examen. Nu er geen examen meer volgde, kon iedereen de school niet snel genoeg uit zijn. Er stonden nog maar vijf klasgenoten waaronder Tyler. Hij wachtte nog steeds op